

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Sdružení Miláčov, z.s.**, IČ 22837515, se sídlem Vrchotovy Janovice 22, zast. Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem, se sídlem Příběnická 1908/12, Tábor, proti žalovanému: **Městský úřad Votice**, se sídlem Komenského náměstí 700, Votice, zast. JUDr. Martinem Vychopeněm, advokátem, se sídlem Masarykovo náměstí 225, Benešov, za účasti osoby zúčastněné na řízení: V. K., o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2018, č. j. 46 A 65/2017 - 92,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Usnesením ze dne 29. 6. 2018, č. j. 46 A 65/2017 - 92, Krajský soud v Praze rozhodl tak, že v řízení se pokračuje (I. výrok), řízení se zastavuje (II. výrok), žalobci se vrací část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000 Kč, která bude vyplacena z účtu krajského soudu do třiceti dnů od právní moci usnesení (III. výrok), žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 11.466,50 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Vítězslava Dohnala, advokáta, se sídlem Příběnická 1908/12, Tábor, do třiceti dnů od právní moci usnesení (IV. výrok), a osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu

nákladů řízení (V. výrok). V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že řízení podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) zastavil, neboť žalobce vzal podáním ze dne 21. 6. 2018 žalobu zpět. Krajský soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť Krajský úřad Středočeského kraje rozhodnutím ze dne 26. 10. 2017, č. j. 132031/2017/KUSK, ve zkráceném přezkumném řízení zrušil společný územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru, tj. rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2016, č. j. 8800/2016/Výst.-No, které žalobce označil za nezákonný zásah. Krajský soud tak dovodil, že ke zpětvzetí žaloby došlo výlučně v důsledku postupu krajského úřadu v přezkumném řízení, přičemž poukázal na svou dřívější judikaturu a komentářovou literaturu.

II. Obsah kasační stížnosti

[2] Proti uvedenému usnesení podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že krajský soud měl žalobu odmítnout, neboť žalobce nevyčkal na pravomocné rozhodnutí správních orgánů. Ze stejného důvodu krajský soud neměl žalobci přiznat náhradu nákladů řízení o žalobě. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil.

[3] Žalobce ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení kasační stížnosti

[4] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že ji stěžovatel podává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., i když v ní chybně označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s., neboť „*kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení*“ právě podle písmena e) tohoto ustanovení.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 8. 2. 2007, č. j. 8 As 24/2005 - 69, dovodil, že „[n]*avrhovatel může disponovat řízením nebo jeho předmětem a může tedy i vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl (§ 37 odst. 4 s. ř. s.). Pokud tak učiní, musí soud rozhodnout, že řízení zastavuje a v tu chvíli již není rozhodné, zda se jednalo o návrh přípustný či nepřípustný.*“ V posuzované věci vzal žalobce podanou žalobu zpět dřív, než ji krajský soud meritorně projednal, a učinil tak způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti o jeho úmyslu ukončit žalobní řízení. Ve smyslu výše citovaného rozsudku krajský soud po zpětvzetí žaloby nebyl oprávněn zkoumat její přípustnost a odmítnout ji, naopak podle § 47 písm. a) s. ř. s. byl povinen žalobní řízení zastavit. Nadto, krajský soud nebyl oprávněn posuzovat přípustnost žaloby ani pro účely přiznání náhrady nákladů řízení žalobci. Nejvyšší správní soud již totiž v této souvislosti v rozsudku ze dne 16. 5. 2012, č. j. 4 As 24/2012 - 18, vysvětil, že „[v] *případě zpětvzetí žaloby není krajský soud před zastavením řízení oprávněn zkoumat, zda může být napadené rozhodnutí vůbec*

podrobeno přezkumu ve správním soudnictví, jakož ani do odůvodnění usnesení o zastavení řízení zahrnout úvahy o tom, jak by věc posoudil v případě, že by ke zpětvzetí žaloby nedošlo.“ Námitka stěžovatele, že žalobce podal nepřípustnou žalobu tak nemůže být v žádném ohledu důvodná.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti neuplatnil žádnou konkrétní námitku ve vztahu k výroku usnesení krajského soudu o přiznání nákladů žalobního řízení žalobci a nikterak tak nezpochybnil správnost postupu podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s, který vycházel ze závěru soudu o příčinné souvislosti mezi zpětvzetím žaloby a postupem krajského úřadu v přezkumném řízení. Za této situace se Nejvyšší správní soud nemůže tímto výrokem napadeného usnesení zabývat.

IV. Závěr

[8] S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého „*nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil*“. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Procesně úspěšný žalobce žádné náklady neuplatnil a z obsahu spisu nevyplývá, že by mu nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků. Osobě zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. neuložil žádnou povinnost. Ze spisové dokumentace rovněž nevyplývá, že by osobě zúčastněné na řízení v průběhu řízení o kasační stížnosti vznikly nějaké náklady a že by důvody zvláštního zřetele hodné odůvodňovaly přiznání náhrady nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu